

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 175/05
31.01.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Novice Pekovića, predsednika veća, Slobodana Gazivode, Janka Lazarevića, Dragana Aćimovića i Anđelke Stanković, članova veća, sa savetnikom Snežanom Medenicom, zapisničarem, u krivičnom predmetu optuženog AA, zbog krivičnog dela silovanja iz člana 103. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije u pokušaju - u vezi sa članom 19.OKZ, odlučujući o žalbi branilaca optuženog - advokata AB i advokata AV, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu K.br.184/04 od 07.12.2004. godine, u sednici veća održanoj u smislu odrebe člana 375. ZKP, na dan 31.01.2006. godine, u prisustvu optuženog AA i odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca i branioca optuženog - advokata AB, doneo je

P R E S U D U

UVAŽENJEM žalbe branioca optuženog AA, PREINAČUJE SE presuda Okružnog suda u Novom Sadu K.br.184/04 od 07.12.2004.godine, samo u pogledu odluke o krivičnoj sankciji, tako što Vrhovni sud optuženom AA za krivično delo silovanja iz člana 103. stav 1. KZ RS u pokušaju - u vezi sa članom 19. i 21. OKZ, za koje delo je prvostepenom presudom oglašen krivim - IZRIČE USLOVNU OSUDU, zadržavajući kao pravilno utvrđenu kaznu zatvora u trajanju od 6 - šest meseci, istovremeno određujući da se ova kazna neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 2-dve godine ne učini novo krivično delo, s tim što ukoliko dođe do opoziva uslovne osude osuđenom će se u kaznu zatvora uračunati vreme provedeno u pritvoru od 01.07.1998. godine do 03.07.1998. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Novom Sadu K.br.184/04 od 07.12.2004. godine, optuženi AA oglašen je krivim zbog izvršenja krivičnog dela silovanja iz člana 103. stav 1. KZ RS u pokušaju - u vezi sa članom 19. i 21. OKZ, za koje delo je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 6 meseci. U ovu kaznu optuženom je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 01.07.1998. godine do 03.07.1998. godine.

Istom presudom optuženi je oslobođen plaćanja troškova postupka.

Protiv ove presude žalbu su izjavili branioci optuženog AA - advokat AB i advokat AV zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o krivičnoj sankciji, sa predlogom da Vrhovni sud preinači pobijanu presudu i optuženog oslobodi od optužbe ili da pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje. Istovremeno je predložio da optuženi i njegovi branioci u smislu člana 375. ZKP, budu obavešteni o sednici veća.

Republički javni tužilac u dopisu Ktž.br.301/05 od 18.03.2005. godine, predložio je da Vrhovni sud odbije žalbu branilaca optuženog kao neosnovanu, a prvostepenu presudu potvrdi.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u smislu odredbe člana 375. ZKP, u prisustvu optuženog AA i odsustvu uredno obaveštenih Republičkog javnog tužioca i branioca optuženog - advokata AB, pa je po razmotrenju spisa predmeta, pobijane presude, te po oceni žalbenih navoda, imajući u vidu i predlog Republičkog javnog tužioca,

našao:

Prvostepena presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka, niti povrede krivičnog zakona koje Vrhovni sud kao drugostepeni ispituje po službenoj dužnosti, shodno odredbi člana 380. stav 1. tač.1. i 2. ZKP.

Neosnovano se žalbom branilaca optuženog prvostepena presuda pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka koje se, prema navodima žalbe, ogledaju u nepostojanju razloga o odlučnim činjenicama, odnosno nejasnosti ovih razloga, obzirom da oštećena u svom iskazu nije opisala nijednu radnju koja bi upućivala na nameru optuženog da izvrši obljubu nad njom, pa je prvostepena presuda zasnovana na indicijama. Suprotno žalbenim navodima, Vrhovni sud nalazi da je prvostepena presuda u izreci i razlozima razumljiva, zasnovana na izvedenim dokazima koji su saglasni izloženim razlozima presude te se iz izreke i razloga presude tačno može zaključiti koje je radnje optuženi preduzeo prilikom izvršenja krivičnog dela a u prvostepenoj presudi dati su jasni i logični razlozi o odlučnim činjenicama u vezi sa krivičnim delom i postojanjem krivične odgovornosti optuženog. Stoga je žalba branilaca optuženog u ovom delu ocenjena neosnovanom.

Odlučne činjenice – da je kritičnom prilikom optuženi AA oštećenu doveo u dvorište svoje kuće, na silu je uvukao u stan, pokušao da je prinudi na obljubu upotrebom fizičke sile i pretnjom da će baciti bombu, ali je od izvršenja krivičnog dela odustao jer je oštećena sve vreme pružala otpor, prvostepeni sud je utvrdio na osnovu iskaza oštećene BB. Oštećena nema razloga da neosnovano tereti optuženog, pa kako je njen iskaz potkrepljen nalazom i mišljenjem veštaka sudske medicine iz kojeg proizlazi da su povrede koje je oštećena kritičnom prilikom zadobila u predelu leđa mogle nastati na način koji je oštećena i opisala – oslanjanjem na vrata i kvaku usled opiranja optuženom da ih zaključa – to je u potpunosti pravilan zaključak prvostepenog suda da se kritični događaj odigrao upravo onako kako je to oštećena opisala u svom iskazu, a da je odbrana optuženog koji negira izvršenja krivičnog dela sračunata na izbegavanje krivične odgovornosti. Iz navedenih razloga, žalba branilaca optuženog u delu kojim se pobija prvostepenom presudom utvrđeno činjenično stanje, ocenjena je neosnovanom.

Na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, prvostepeni sud je pravilno primenio krivični zakon kada je optuženog AA, oglasio krivim zbog izvršenja krivičnog dela silovanja iz člana 103. stav 1. KZ RS u pokušaju – u vezi sa članom 19. i 21. OKZ.

Ispitujući prvostepenu presudu u pogledu odluke o krivičnoj sankciji. Vrhovni sud je našao da je prvostepeni sud pravilno utvrdio kao olakšavajuće okolnosti dosadašnju neosuđivanost optuženog, relativnu mladost u vreme izvršenja krivičnog dela, njegove porodične prilike obzirom da se u međuvremenu oženio, kao i zdravstveno stanje optuženog (anksiozno-depresivno stanje), pa je imajući u vidu da je krivično delo ostalo u pokušaju i da je optuženi dobrovoljno odustao od izvršenja krivičnog dela, pravilno zaključio da optuženom kaznu treba ublažiti ispod zakonom propisanog minimuma.

Međutim, Vrhovni sud nalazi da upravo brojnost utvrđenih olakšavajućih okolnosti, kojima prvostepeni sud nije dao adekvatan značaj, kao i protek vremena – više od sedam godina od izvršenja krivičnog dela, ukazuju da u konkretnom slučaju ima mesta izricanju uslovne osude i da će se samo upozorenjem uz pretnju kazne uticati na optuženog da više ne vrši krivična dela. Stoga je uvažio žalbu branilaca optuženog u delu koji se odnosi na odluku o kazni i optuženom AA, na osnovu odredaba članova 51, 52. i 53. OKZ izrekao uslovnu osudu, zadržavajući kao pravilno utvrđenu kaznu zatvora u trajanju od šest meseci, određivši da se ova kazna neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od dve godine ne učini novo krivično delo. Ovako izrečena krivična sankcija je adekvatna stepenu krivične odgovornosti optuženog i stepenu društvene opasnosti izvršenog krivičnog dela.

Sa svega izloženog, a na osnovu odredbe člana 391. ZKP, doneta je odluka kao u izreci.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Snežana Medenica, s.r. Novica Peković, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

Iji